

“मीठे बच्चे- यादको पुरुषार्थबाट नै कर्मातीत बन्छौ, त्यसैले कहिल्यै आफूलाई धेरै समझदार (मिया मिठू) नसम्झनु। यादको बलबाट भित्र जो कमीहरू छन्, त्यसलाई निकाल्दै गर।”

प्रश्न:- सबै बच्चाहरूको अवस्थालाई मजबुत बनाउन बाबाले कुनचाहिँ चुनौती (च्यालेन्ज) दिनु हुन्छ?

उत्तर:- प्यारा बच्चाहरू! भोजन बनाउँदा पूरा समय यादमा रहेर देखाऊ- यो बाबाले बच्चाहरूलाई च्यालेन्ज गर्नुहुन्छ। शिवबाबाको यादमा भोजन बनायौ भने तागत भरिन्छ, अवस्था धेरै राम्रो हुन्छ। तर बच्चाहरूले भुलिहाल्छन्। यसको लागि एक-अर्कालाई याद दिलाउने पुरुषार्थ गर। डबल सेवा गर्नु छ। कर्मणाको साथ-साथ नरबाट नारायण बनाउने सेवा पनि गर।

गीत:- धीरज धर मनुवा...

ओम् शान्ति। यो कसले भन्यो र कसलाई भनियो? बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। भक्तिमार्गमा यो गीत गाइन्छ। जब परमपिता परमात्मा आउनु हुन्छ, उहाँ नै आएर धैर्य दिनु हुन्छ, अरु कुनै मनुष्यले धैर्य दिन सक्दैन। तिमीलाई थाहा छ- अब सुखका दिन आउँछन्। बाबा आउनु भएको छ सुखधाममा लैजानको लागि। यो हो दुःखधाम। यी सबै भक्तिमार्गका गीतहरू हुन्। यहाँ त बाबा सम्मुख बस्नु भएको छ। बच्चाहरूलाई केही भन्नु पर्ने आवश्यकता पर्दैन। बच्चाहरूलाई थाहा छ- हाम्रो सुखका दिन आउँदै छन्। हामी स्वयं नै श्रीमत अनुसार सुखको राजधानी स्थापना गरिरहेका छौं, दैवी मतमा चलिरहेका छौं। एक हुन्छ दैवी मत, दोस्रो हुन्छ आसुरी मत। दैवी मत एउटै हुन्छ जसलाई श्रीमत भनिन्छ। अनडिभाइन मत अर्थात् आसुरी पतित मत, डिभाइन मत अर्थात् दैवी पावन मत। श्रीमत र आसुरी मतलाई तिमी बुझ्दछौ। डिभाइन भनिन्छ पावनलाई। अनडिभाइन भनिन्छ पतितलाई। यो हो नै पतित दुनियाँ। कोही पनि पावन मनुष्य छैनन्। पावन मत दिनेवाला एकै पतित-पावन बाबा हुनु हुन्छ। उहाँलाई सबैले याद गर्छन्। पावन सृष्टि सत्ययुगलाई, पतित सृष्टि कलियुगलाई भनिन्छ। यहाँ सबै अनडिभाइन छन्। डिभाइन पिता एक हुनु हुन्छ। पतित दुनियाँमा कोही पनि डिभाइन पिता छैनन्। यो संगमयुग हो। यो युग तिम्रो लागि हो, दुनियाँको लागि होइन। दुनियाँले त सम्झन्छन् संगमयुग आउन अझै धेरै वर्ष बाँकी छ। बाबा आउनु हुन्छ नै पतित कलियुगलाई पावन सत्ययुग बनाउन। त्यसो त ती कुमार र कुमारीहरू पनि डिभाइन पावन हुन्छन् तर फेरि पतित अवश्य बन्नु पर्छ। विकारबाट जन्म लिन्छन् त्यसैले यस विकारी दुनियाँमा कोही पनि डिभाइन हुँदैनन्। डिभाइन निर्विकारीलाई भनिन्छ। निर्विकारी हुन्छन् निर्विकारी दुनियाँमा। त्यो हो नै पावन, सम्पूर्ण निर्विकारी दुनियाँ। सम्पूर्ण निर्विकारी दुनियाँ हुन्छ भने सम्पूर्ण विकारी दुनियाँ पनि होला। यो हो सम्पूर्ण पतित (अनडिभाइन) दुनियाँ। सम्पूर्ण पावन दुनियाँ सत्ययुगलाई भनिन्छ।

अब तिमी बच्चाहरूलाई डिभाइन फादरले धैर्यवत् बनाउनु भएको छ। डिभाइन जीव आत्मा भनिन्छ, केवल आत्मालाई डिभाइन भन्न सकिदैन। आत्माहरू त निराकारी दुनियाँमा रहन्छन्। डिभाइन मनुष्य हुन्छन् पवित्र दुनियाँमा। यो हो नै अपवित्र दुनियाँ। अपवित्र दुनियाँलाई पवित्र दुनियाँ बनाउनु- यो निराकार डिभाइन फादरको नै काम हो। तिमी बच्चाहरूलाई अब धैर्य मिलेको छ- बच्चे, अब सत्ययुग आइरहेको छ। सुखधाम स्थापन गर्नमा समय त लाग्छ। तुरन्तै दुःखधामको विनाश भएर सुखधामको

२०७५ भाद्र २८ बिहीबार १३-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 स्थापना त हुन सक्दैन। तिमीलाई पनि हेर, कति समय लागेको छ! पतित सृष्टि कति विशाल छ! तिमीलाई
 पनि लायक बन्न समय लाग्छ। तिमी स्वयं नै भन्दछौ— हामी अहिले स्वर्गमा जानको लागि पूरा लायक
 बनेका छैनौं। पूरा लायक बनेपछि त कर्मातीत अवस्था भइहाल्नेछ। तर धेरैमा देह-अभिमान भएको
 कारणले सम्झन्छन् हामी त सम्पूर्ण बनिसकेका छौं। हामीलाई श्रीमतको आवश्यकता नै छैन, त्यसैले याद
 गर्दैनन्। बाबाको यादले नै त श्रेष्ठ बन्छौ। हामी निरन्तर बाबालाई याद गर्छौं भनेर कसैले भन्न सक्दैन।
 मनमनै हामी त निरन्तर यादमा रहन्छौं भनेर कसैले सम्झनु छैन। यादमा रहिराख्यौ भने त बाँकी के नै
 चाहियो। सारा दिन पनि कोही यादमा रहन्छ भने त कर्मातीत अवस्था भइहाल्नेछ। बाबाको यादमा रहन
 धेरै मुश्किल छ। तिमी पुरुषार्थ गरिराखेका छौ— सुखधाममा राज्य-भाग्य लिनको लागि। आफूलाई हेर्नु छ—
 यदि मभित्र धेरै विकार छ, कमीहरू छन् भने मैले उच्च पद पाउन सक्नेछैन। निरन्तर यादको दौडी लगाउन
 सक्नेछैनौं। म त सम्पूर्ण भैसकेँ भनेर आफूले आफैंलाई धेरै समझदार (मिया मीठू) सम्झनु छैन। सम्पूर्ण
 हुन्छन् नै शिवालय सत्ययुगमा। सारा विश्व शिवालय बन्छ। लक्ष्मी-नारायणको राज्य चल्छ। मन्दिरमा
 राज्य त गर्दैनन् नि। शिवालय सत्ययुगमा सबै देवी-देवताहरू राज्य गर्छन् फेरि पूजाको लागि मुख्य लक्ष्मी-
 नारायणको चित्र बनाएर उनको मन्दिर बनाउँछन्। पहिलो नम्बरमा आउनेहरूको नै पूजा हुन्छ। अहिले
 उनीहरूको जड मन्दिर छन्। चैतन्यमा जब राज्य गर्छन् तब विश्वको मालिक हुन्छन्। भारतखण्डमा भए
 पनि राज्य त विश्वमा गर्छन् नि। अरू कुनै राज्य हुँदैन। हामी अहिले फेरि आफ्नो डिभाइन राज्य स्थापन
 गरिरहेका छौं।

पावन दुनियाँमा जानको लागि पहिले अवश्य पावन बन्नु पर्छ। मेहनत लाग्छ। जतिञ्जेल बाँचिन्छ यादमा
 रहनुछ, ज्ञानको वर्षा त भई नै रहन्छ। भिन्न-भिन्न प्रकारले सम्झाइन्छ। वास्तवमा लक्ष्मी-नारायण बाहेक
 अरू कसैलाई पनि डिभाइन अथवा पवित्र भन्न सकिदैन। बाबाले स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ फेरि पनि नर्क
 भैहाल्छ। ड्रामा नै सुख र दुःखको बनेको छ। शंकराचार्य आएर आफ्नो धर्मको स्थापना गर्छन् फेरि पनि
 शाखा-प्रशाखाहरू पुरानो त हुन्छन् नै। संन्यासीहरूको महिमा छ। रामतीर्थ, विवेकानन्द आदिको गायन छ
 किनकि शंकराचार्य आएपछि आउनेवाला हुन्। नयाँ-नयाँ आउँछन् भने उनीहरूले आफ्नो शो गर्छन्
 (प्रभाव देखाउँछन्)। तर यसलाई शिवालय त भन्न मिल्दैन। शिवले स्थापना गर्नु भएको सत्ययुग एउटै छ।
 मनुष्यहरू यी कुरालाई बिलकुलै जान्दैनन्। यत्तिकै केवल सुन्नाले मात्र कसैले बुझ्न सक्दैन। पहिले ७ दिन
 आएर एम-अब्जेक्टलाई सम्झनुछ। अरू कसैले पनि पढाइको लागि पहिले ७ दिन बुझ्नु, यस्तो भन्न सक्दैन।
 यो एउटै पाठशाला हो जहाँ लक्ष्य दिइन्छ। सबै भन्दा पहिले त पितालाई चिन्नु छ।

बाबा भन्नुहुन्छ— म बच्चाहरूको सेवामा आएको छु। जो कल्प पहिलेवालाहरू छन् उनीहरू नै आउँछन्।
 जबसम्म निश्चय बुद्धि बन्दैनन् तबसम्म बुद्धिमा आउने छैन। त्यसैले बाबा सोध्नुहुन्छ— कहाँसम्म निश्चय
 भएको छ? यो कुनै साधारण सत्सङ्ग होइन। अरू सत्सङ्गमा त भन्छन् फलानो महात्माले गीता सुनाउनु
 हुन्छ, फलानाले वेद सुनाउनु हुन्छ। यहाँ कुनै महात्मा आदि छैनन्। यहाँ त बाबाले बसेर सम्झाउनु हुन्छ।
 पहिले जबसम्म निश्चय हुँदैन तबसम्म के सम्झने? अरू सत्सङ्ग आदिमा सम्झन्छन् फलानाले वेद सुनाउनु
 हुन्छ, राज-विद्या पढाउनु हुन्छ। यहाँ त वेद-शास्त्र अथवा राज-विद्याको कुनै कुरै छैन। तिमीलाई थाहा छ—

२०७५ भाद्र २८ बिहीबार १३-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

बाबाले यिनीद्वारा पढाइरहनु भएको छ। जबसम्म यो कुरा बुझेका छैनौ भने के गर्नेछौ? अझ झन् वायुमण्डललाई नै खराब गर्नेछौ। यहाँ तिमीहरू मध्येमा पनि सबै यस्ता छैनन् जसले शिवबाबाको यादमा सुन्छन् र सम्झन्छन् अनि शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा पढाउनु हुन्छ। यस्ता छैनन्— शिवबाबाको पढाइ हो... यो केही पनि बुझ्दैनन्। बडो मुश्किलले कसैले यथार्थ रीति सम्झन्छन्। पढाउनेवाला शिवबाबा हुनु हुन्छ— यो याद होस् र सारा दिन हामी विद्यार्थी हौं भन्ने कुरा बुद्धिमा रह्यो भने नम्बर वन जान सक्छौ। तर तिमीहरूमा पनि नम्बरवार छौ। बाबा भन्नुहुन्छ— म पढाउनेलाई याद गर। म नै बुवा, शिक्षक, गुरु हुँ। तीनैलाई सँगसँगै याद गर्नुछ। लौकिक सम्बन्धमा त पिता अलग, टीचर अलग, गुरु अलग हुन्छन्। यहाँ एकलाई नै याद गर्नुछ, र छ पनि धेरै सहज। तर मायाले यादमा रहन दिँदैन। घरी-घरी बुद्धियोग तोडिदिन्छ। तिमी बच्चाहरू आपसमा बस्छौ होला। सम्झ, कसैले मेशीन चलाउँछौ अथवा मख्वन निकाल्छौ भने शिवबाबालाई याद गरेर मेशीन चलाउँछौ? शिवबाबाको यादमा बाबाको यज्ञको लागि मख्वन निकालिरहेको छु। कति खुशीको कुरा छ। यज्ञको लागि भोजन बनाउँछु। खुशी हुन्छ नि। तर पनि घरी-घरी भुलिहाल्छौ फेरि पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। एक-अर्कालाई याद दिलाउने पुरुषार्थ गराउनेवाला चाहिन्छ। फेरि पनि शिवबाबालाई याद गरेर भोजन बनायौ भने तागत भरिन्छ। तिम्रो अवस्था एकदम राम्रो भइहालोस्, तर यस्तो हुँदैन। ब्रह्मा भोजनको त धेरै महिमा छ, तर जब आत्माले शिवबाबाको यादमा रहेर बनाउँछ भने मात्र। शक्तिहरूको यस्तो भण्डारा (किचन) होस्, यादमा रहेर भोजन बनाऊन् तब त शक्ति मिल्छ। यति पनि शक्तिहरूको बुद्धिमा आउँदैन। नत्र पुरुषार्थ गर्नु पर्ने हो। बाबालाई त दिल हुन्छ, आफ्नै हातले भोजन बनाऊं। प्राक्टिस गर्नु छ। हेरौं, याद टिक्न सक्छ? बाबा च्यालेन्ज गर्नुहुन्छ— जति पनि भण्डारामा छन्, कोशिश गर। बाबा जान्नुहुन्छ एक घन्टा पनि याद गर्न सक्दैनन्। याद गर्नेवाला ज्ञानवान् छन् भने त डबल सर्भिसमा लागिहाल्छन्। जबसम्म काँडालाई फूल बनाउन सक्दैनन् भने केही कामका छैनन्। राजाईको लायक उनीहरू नै बन्छन् जो नरबाट नारायण बनाउने सेवा गर्छन्। जसको जति भाग्यमा छ उनीहरू आफ्नो पुरुषार्थबाट भाग्यलाई पाइरहन्छन्। बाबा त सबैलाई भन्नुहुन्छ— जति गछौं त्यति नै पाउनेछा, जसले गर्छ उसले नै पाउने छ।

आफ्नो परमप्रिय बाबालाई याद गर्नु छ। यादको नै मेहनत छ। बाबा पनि बताउनु हुन्छ मैले धेरै उपाय गर्छु तर हुन सक्दैन। धेरै मेहनत छ। मेहनत गर्दा-गर्दा अन्तमा कर्मातीत अवस्था हुन्छ। फेरि साक्षात्कार गर्दै रहनेछौ। माया आउने छैन। यहाँ बस्दा-बस्दा सबै दिव्य दृष्टिद्वारा देख्दै रहनेछौ। अहिले त टेलिभिजनमा हेर्छौं। टेलिभिजन कुनै दिव्य दृष्टि होइन। विनाशको साक्षात्कार, वैकुण्ठको साक्षात्कार टेलिभिजनमा देख्न सकिदैन। जति-जति योगी र ज्ञानी रहने छौ वैकुण्ठको राजधानी देख्नमा आउँछ होला। विना टेलिभिजन नै तिमी जर्मनी, लण्डन आदि देख्दै रहनेछौ। टेलिभिजन भन्दा दिव्य चक्षुको साक्षात्कार वण्डरफुल छ। सच्चा दिलले बाबाको सेवामा लाग्नुछ तब मजा हुन्छ। अन्तमा बुद्धिले पनि भन्नेछ, बाबाले धेरै पालना पनि गर्नुहुन्छ। घुमाउनु, डुलाउनु, बहलाउनु, यो सबै पालना हो नि। यस्तो बन्नको लागि पनि लायक बन्नु पर्छ नि। लायक बनाउनेलाई याद गर्नाले नै लायक बन्दै जान्छौ। जति याद गर्नेछौ र स्वदर्शन चक्र घुमिरहन्छ, त्यति फायदा हुन्छ। बीजलाई याद गर्नाले वृक्ष पनि याद आउँछ। यी कुरा तिमी बाहेक अरू कसैले पनि बुझ्न सक्दैन। यो याद र ज्ञानबाट हामी यति जम्मा गछौं, त्यहाँ यो वर्सा कहाँबाट मिलेको हो भन्ने थाहा हुने छैन। यो हाम्रो संगमको कमाई हो भन्ने कुरा कहाँ सम्झन्छन् र! बादशाही मिलिहाल्छ। तिमी सदा सुखी

२०७५ भाद्र २८ बिहीबार १३-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन रहन्छौ। धेरै ठूलो लक्ष्य छ। अहिले तिमी पवित्र बन्छौ। सारा दुनियाँ पतित छ। तिमी मनुष्यबाट देवता डिभाइन बनिरहेका छौ। मनुष्यलाई देवता बनाउनेवाला एक गाड फादर नै हुनु हुन्छ। फादर अक्षर भन्न धेरै सजिलो छ। कोही पनि बूढा बुजुर्गलाई देख्यो भने उनलाई पिता वा बाबा भन्दछन्। बूढाले बूढालाई देख्यो भने भाइ सम्झन्छ। सानाले ठूलालाई देख्यो भने पिता सम्झन्छ। निराकार बाबाको बारेमा त कसैलाई पनि थाहा छैन। केवल भनिदिन्छन् गाड फादर। हामी आत्मा हौं उहाँ हाम्रो पिता हुनु हुन्छ, यो सम्झदैनन्। बाबाले अवश्य वर्सा दिनु हुन्छ होला। अहिले तिमीलाई थाहा छ— हाम्रो बुवाले हामीलाई वर्सा दिइरहनु भएको छ। यो वर्साको लागि नै हामी बारम्बार पुकार्दथ्यौं, प्रार्थना गर्दथ्यौं। अब उहाँले नै पठाइरहनु भएको छ। अहिले हामी प्रार्थना अथवा भक्तिबाट छुट्यौं। बडो मजाको ज्ञान छ। भन्दछौ— हजुर हाम्रो बेहदका पिता हुनु हुन्छ फेरि मलाई छोडेर लौकिक बुवाको पासमा बुद्धि किन जान्छ? तर कसैको तकदिरमा छैन भने बुद्धिमा बस्दैन। स्वयं नै भन्छन्— हाम्रो तकदिरमा राजयोगको बादशाही छैन, अब बाबाले पनि के गर्ने? किन तकदिर बनाउँदैनौ? तकदिर बनाउनमा त कसैलाई मनाही गरिएको छैन। तकदिरमा छैन भने बाबालाई छोडिदिन्छन्। फेरि माया बिल्लीले बुद्धि गडबड गरिदिन्छ। बाबाले पनि के गर्न सक्नुहुन्छ? माया बिल्लीमाथि जित पाउनुछ। काम-काज गर्दा शिवबाबाको याद रह्यो भने धेरै फायदा हुन्छ। एक मिनेट पनि याद गर्नाले धेरै फायदा हुन सक्छ। एक-अर्कालाई सावधान गर। फेरि कसैले मानोस् नमानोस्। बाबाले युक्तिहरू धेरै बताउनु हुन्छ। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) एक-अर्कालाई बाबाको याद दिलाउने पुरुषार्थ गर्नुछ। पिता, शिक्षक, सतगुरु तीनैलाई साथ-साथ याद गर्नु छ। भोजन बनाउँदा वा खाने समयमा यादमा अवश्य रहनु छ।
- २) सच्चा दिलले बाबाको सेवामा लाग्नु छ। काँडालाई फूल, मनुष्यलाई देवता बनाउने सेवा गर्नु छ।

वरदानः— कर्मक्षेत्रमा कमल पुष्पसमान रहेर मायाको फोहोरबाट सुरक्षित रहने कर्मयोगी भव

कर्मयोगीलाई नै अर्को शब्दमा कमल पुष्प भनिन्छ। कर्मयोगी अर्थात् कर्म र योग दुवैमा कम्बाइन्ड, कुनै पनि कर्मको बोझ अनुभव नहोस्। कुनै पनि प्रकारको फोहोर अर्थात् मायाको प्रकम्पनले छुन नसकोस्। आत्माको कमजोरीबाट मायाको जन्म हुन्छ। कमजोरीलाई समाप्त गर्ने साधन हो हरेक दिनको मुरली। यो नै शक्तिशाली ताजा भोजन हो। मनन शक्तिद्वारा यो भोजनलाई पचायौ भने मायाको फोहोरबाट सुरक्षित रहनेछौ।

स्लोगनः— सफलताको चाबीद्वारा सर्व खजानाहरूलाई सफल गर्नु नै महादानी बन्नु हो।